

# VI KOM LIGE FORBI

*- og det gjorde Dan Turèll også, da hundredvis af venner fejrede hans 50-års fødselsdag i går*

I stjerneformede, støvet-hvide stråler hamrede solen ind ad de runde vinduer i Assistens Kirkegårds Kapel.

Han må have været en god dreng, ham Dan, sådan at hente den første forårssol ned til os her på sin 50-års fødselsdag.

Og når man kiggede sig omkring i det stopfyldte kapel, var det da også, som om der løb et lille overjordisk gys igennem én.

Stod han ikke dér, midt i menneskemængden? Med frakkekraven slået op om ørerne, et bistert Mona Lisa-smil om munden og en fadøl i hånden?

Jo, han gjorde. Jeg så ham selv.

Lige midt på stengulvet i den klareste solstråle, omkring af de mennesker, han elskede. Af de mennesker, der elskede, elsker og altid vil elske ham.

Nu turde jeg ikke rigtig gå hen og tale med ham, men han så altså rigtig glad ud. Som om han nød det hele i fulde drag på sin egen barske facon. Og han *har* jo altid godt kunnet li' fødselsdage, Onkel Danny. Specielt sine egne, naturligvis.

Selv om han sikkert ikke ville indrømme det, og garanteret var den type, som

er ulideligt langsom om at pakke gaverne op.

## EN HELLIG MAND

Okay, enkelte gange - mellem talerne, sangene og de smukke ord fra hans elskede Chili, vennerne, arbejdsdagerne, kollegerne og alle de andre - så han lidt ukoncentreret ud.

Men, da kulturborgmesteren kaldte ham 'en hellig mand af en slags', da smilede Dan. Ikke hånligt eller overbærende. Næh-næh. Han smilede pavestolt over hele ansigtet og lignende én, der tænkte, at det her han sgu egentlig ret i.

Og da hans lærling og litterære sjælsfælle, forfatteren Klaus Lynggaard, gav *tristessen* fingeren i et af sine 'Røv og Nøgler'-digte, nikkede Dan genkendende til de ensomme Bourbon-af-tener og de larmende tømmere mænd, der forhindrer én i at løfte hovedet så meget som en millimeter fra puden.

Ja, selv da Steffen Brandt meget upassende begyndte at læse et af hans digte op på bimplende århusiansk, smilede Dan, og så ud som om han huskede tilbage på

sit første knald.

## GAMLE KLADDER

Og da det hele så var overstået, og gæsterne masede rundt mellem hinanden for at få et glimt af Onkel Dannys mange ansigter på de store collager, en strofe af den blide jazzmusik eller bare en pølsemad og en fadøl, listede han lige så stille ovenpå og satte sig ved sin trofaste, røde IBM'er og kiggede lidt vemodigt på sine gamle kladder.

'Da jeg havde brækket mig og smidt koldt vand i ansigtet ...'

Med et sidste blik ud over sin seneste inkarnations artsfæller pakkede han frakken tæt om sig og slentrede i dagens sidste solstråle ud af kapellet og ned ad stierne på Assistens Kirkegård. Forbi Kjeld Abell, Henry Heerup og alle de andre gamle drenge.

Til lykke med de 50, Onkel Danny, fra alle os, der er dybt afhængige af dig.

AF SUSSE WASSMANN  
FOTO:  
JESPER STORMLY



TV-holdene optog så meget af pladsen i sjuppet omkring Dans grav, at det var svært for hans egen mor, Inge, at komme til. - Det er mærkeligt, men jeg har altid følt, at det var synd for familien, når pressen og andre rippede sådan op i det, når en eller anden var død. Men i dag synes jeg bare, at det er godt og positivt alt sammen. Det føles, som om Dan er her lidt endnu. Og jeg glæder mig lidt, hver gang jeg ser ham i fjernsynet og aviserne, smilede Inge.